

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. L.**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2025, č. j. OAM-895/BA-BA03-VL14-PŘZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 10. 2025, č. j. OAM-895/BA-BA03-VL14-PŘZ-2025, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 6. 10. 2025 o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 24. 11. 2025.
2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Dále namítl nepřiměřenou délku zajištění.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí, přičemž obsáhle rekapituloval historii rozhodování o zajištění žalobce a důvody, které k tomu žalovaného vedly.
4. Ze spisu vyplývá, že dne 8. 8. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 24. 11. 2025. Proti tomuto rozhodnutí nebrojil žalobce žalobou.
5. Podáním ze dne 30. 9. 2025 žalobce požádal o přezkum důvodů trvání zajištění. Ze správního spisu není dohledatelné, kdy byla žádost žalobce žalovanému doručena. O této žádosti žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2025, které bylo žalobci doručeno dne 10. 10. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
7. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
8. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Krajský soud se předně zabýval tím, zda žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění v zákonné lhůtě. Soud přitom vychází ze závěrů podepsaného soudu vyjádřených v rozsudku ze dne 14. 2. 2023, č. j. 62 Az 5/2023-21, publ. ve Sb. NSS pod č. 4486/2023, podle kterých „Jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěný v zařízení pro zajištění cizinců požádá o opětovné posouzení důvodů zajištění podle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba o jeho žádosti rozhodnout podle § 46a odst. 4 téhož zákona nejpozději do 5

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

dnů od dne podání žádosti; zároveň mu musí být rozhodnutí v téže lhůtě doručeno.“ Ačkoli tyto závěry byly učiněny ve vztahu k právní úpravě § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023, má krajský soud za to, že tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na řízení o žádosti o propuštění ze zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023, neboť žádost o propuštění je ekvivalentem k žádosti o opětovné posouzení důvodů zajištění dle téhož ustanovení ve znění účinném do 30. 6. 2023. Cílem těchto žádostí je posoudit, zda pro zajištění žadatele nadále existují důvody, či nikoli. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č. j. 1 Azs 29/2024-21 či ze dne 16. 4. 2024, č. j. 10 Azs 50/2024-19. Je třeba připomenout, že s účinností od 1. 7. 2023 je v § 46a odst. 4 zákona o azylu stanovena lhůta 5 pracovních dnů pro rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu.

10. V projednávané věci vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, který byl žalovaným k výzvě soudu předložen; z obsahu takto předloženého spisu však **není seznatelné**, kdy byla žalovanému doručena žádost žalobce o propuštění datovaná dnem 30. 9. 2025. Krajský soud tak musí vycházet i s ohledem na povahu zajištění cizince jako nástroje omezení svobody z toho, že žádost byla žalovanému doručena ve stejný den, jakým byla datována, tedy 30. 9. 2025. Je ostatně na žalovaném, aby vedl správní spis řádným způsobem tak, aby z jeho obsahu bylo možné dohledat potřebné skutečnosti, jako je právě doba podání žádosti žalobce o propuštění. Tímto způsobem žalovaný spis nevedl, resp. jej předložil soudu v podobě, ze které není možné rozhodné skutečnosti zjistit, což však rozhodně nemůže jít k tíži žalobce. Jestliže je však třeba vycházet z toho, že žalobce podal žádost o propuštění již dne 30. 9. 2025 a napadené rozhodnutí bylo vydáno až 9. 10. 2025 a doručeno až 10. 10. 2025, došlo k vydání a doručení rozhodnutí až po uplynutí zákonné lhůty (tato marně uplynula dne 7. 10. 2025). Již z tohoto důvodu je nutné uzavřít, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
11. Soud se však dále zabýval také otázkou nutnosti trvání zajištění, resp. otázkou, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí trvaly či byly dány důvody zajištění s ohledem na to, že ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu má žalovaný povinnost po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumat, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají.
12. Pokud se týče důvodů trvání zajištění, uvedl žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí pouze tolik, že žalobce ve své žádosti neuvedl nové skutečnosti, který by žalovaného vedly ke změně jeho původního rozhodnutí o zajištění, na které žalovaný pouze odkázal. Z napadeného rozhodnutí tudíž vůbec nejsou seznatelné, jaké jsou tedy ony důvody, pro které musí zajištění žalobce i nadále trvat.
13. Podle krajského soudu však absence uvedených úvah žalovaného stran trvání důvodů zajištění způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
14. Krajský soud v této věci odkazuje na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 4 Azs 8/2025-20, přijaté ve skutkově téměř totožné věci. V tomto usnesení NSS uzavřel, že: „[10] Nejvyšší správní soud považuje závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí také za správný, neboť stěžovatel ve svém rozhodnutí jen konstatoval, že se na důvodech zajištění žalobce nic nezměnilo a je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména jeho následné vycestování z České republiky. Stěžovatel tedy nedostal požadavku na individualizaci rozhodnutí a nevylicil v něm konkrétní skutečnosti ospravedlňující prodloužení doby zajištění, jak učinil v kasační stížnosti, k čemuž však při přezkumu napadeného rozsudku nelze přihlížet. Této své povinnosti se přitom nemohl zbavit odkazem na jiný správní akt obsažený ve spisovém materiálu, neboť měl náležitě objasnit, jaké skutečnosti z něho vyplývající nasvědčují nutnosti prodloužení doby zajištění žalobce. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016–48, v němž ve vztahu k rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu konstatoval, že „[v]ždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“.

15. Krajský soud dále připomíná, že dle čl. 9 odst. 1 Směrnice má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Žalovaný proto nemůže bez podrobnějšího odůvodnění setrvat na tom, že důvody zajištění nadále trvají, aniž by bylo zřejmé, na základě, čeho k uvedenému závěru dospěl.
16. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit také pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
17. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“
18. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.

19. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)“.
20. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše přdestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypořádával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a dále také pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.
22. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný, avšak, jak vyplývá ze spisu, mu s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. listopadu 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce